Pline de peripeții sînt intîmplările pe care avea să le întîmpine George împreună cu bunii săi tovarăși pornind la drum.

PE URMELE CORABIEI NEGRE

care formează subiectul volumului următor.

Lei 10

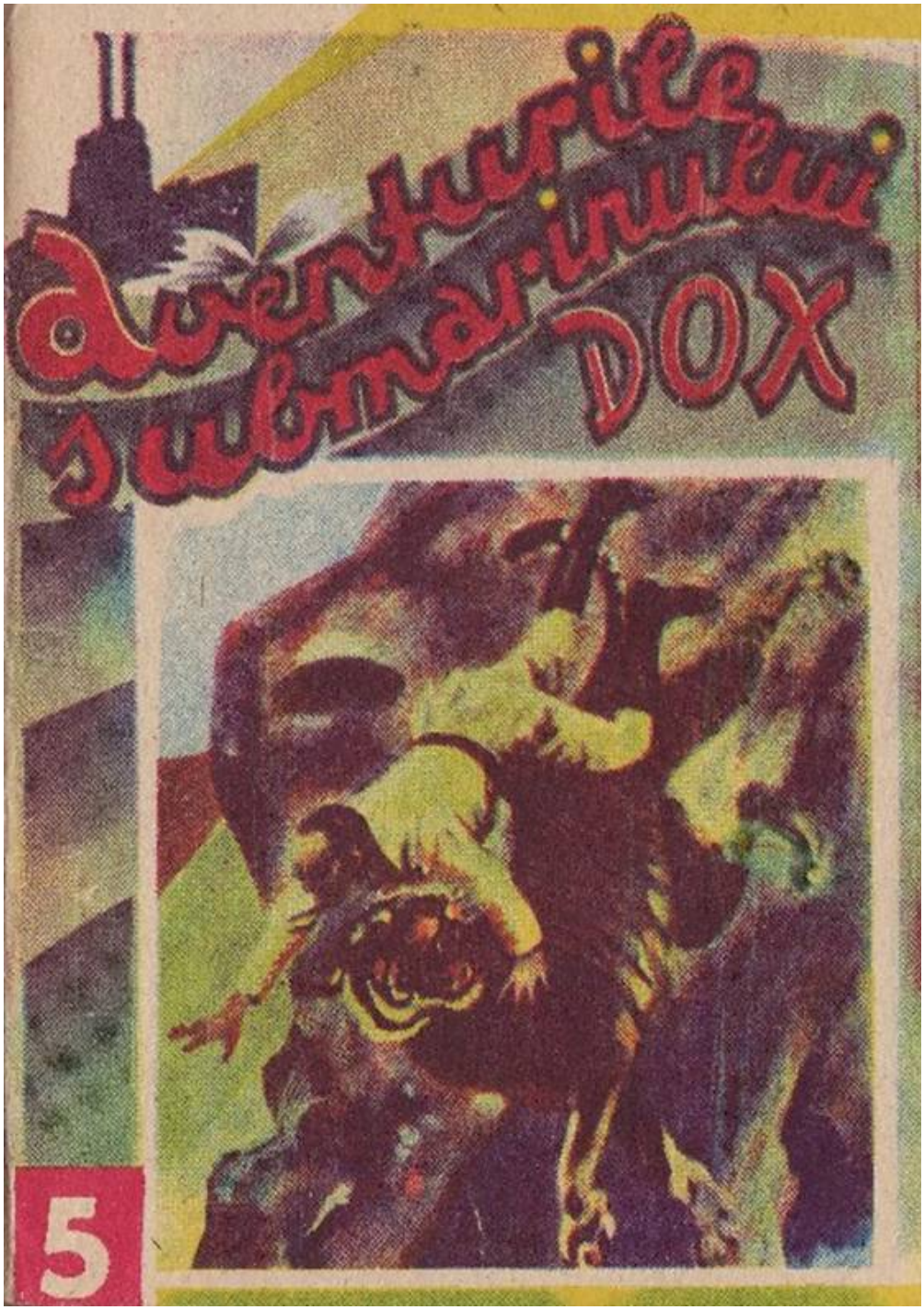
Aventurile submarinului DOX
5

AVENTURILE SUBMARINULUI

DOX

HANS WARREM

În ghearele primejdiei

*

EDITURA ATHENA

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX"

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape cari nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei" — un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorai credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei". Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poale avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe cari le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox" una din cele mai interesante lecturi.

I
TEMERILE LUI GEORGE

— DE CE NU MAI plecăm o dată, tată? întrebă George, aproape cu frică, pe tatăl său.

Căpitanul Farrow şedea în cabina lui mică, aplecat asupra unei hărţi ciudate, care părea să fie veche de când lumea.

Tresări speriat, căci nu observase intrarea fiului său. Împături repede harta şi o strecură sub registrul de bord, parcă ar fi căutat cu tot dinadinsul s-o ascundă.

Respiră uşurat şi, privind pe tânăr, răspunse :

— Ah, tu eşti, George ! Ce mai nou, băiatule ?

— Tată, de ce nu plecăm odată? repeta George întrebarea. Ştii că prinţul Ghasna ne aşteaptă !

Căpitanul zâmbi şi zise pe ton glumeţ :

— De ce te-ngrijeşti de prinţ, George ? Sau te gândeşti mai curând la fiică-sa, frumoasa Sanja ?

George se făcu roşu ca focul. Fusese nevoit să şi-o mărturisească singur, că ducea dorul după frumoasa fată, după străina aceea, pe care o salvase din ghearele panterei negre.

George era tânăr încă — avea de-abia 18 ani — dar tocmai la vârsta aceasta spiritul lui era foarte sensibil la impresiile din afară; şi astfel se întâmplă că frumoasa indiană, care putea să aibă cam vreo 14 ani, făcuse o impresie atât de profundă asupra lui.

— Ei da, tată — mărturisi el sincer — mi-e dor şi de Sanja. Sufletul mi-e năpădit de o teamă nelămurită pentru dânsa. Biata fată trăieşte în mijlocul unei lumi sălbatice, — căci ştii şi tu doar că nu prea sunt vrednici de încredere băştinaşii acestei insule. Dac-ar afla că Ghasna cu oamenii săi şi Sanja, locuiesc ca fugari în văgăuna stâncoasă, vor căuta, de sigur, să puie mâna pe dânşii, ba poate chiar să-i omoare. Şi apoi, gândeşte-te ce multe animale sălbatice trăiesc prin bucata aceea de junglă, care înconjoară locuinţele indienilor noştri! Da, da, tată, inima-mi spune că Sanja e ameninţată de o primejdie !

— Ai dreptate, dragul meu — spuse Farrow, cu seriozitate — tânăra fată e veşnic înconjurată de primejdii mari; totuşi, sunt sigur că tatăl ei şi oamenii lui o vor ocroti şi o vor apăra până la ultima suflare, — voi da însă imediat ordinul de plecare, — aş fi vrut numai să mai rezolv o mică problemă.

— Am văzut că studiai o hartă veche, tată, spuse George. Pot să ştiu şi eu ce căutai, sau e vreo taină ?

— O taină e în orice caz, — o taină pe care zadarnic am căutat până acum s-o lămuresc. Harta aceasta am găsit-o pe un vechi vapor francez, pe care l-am scufundat în vremea războiului, în Oceanul Atlantic. Căpitanul vasului a vrut să ne scufunde el, dar Jan Brike al nostru l-a ucis cu un glonte de puşcă, în aşa fel că atunci când se prăbuşi, scăpă din mână cârma. Prin asta, vaporul îşi schimbă brusc direcţia şi

noi ne-am ales doar cu spaima. În cabina căpitanului am găsit, sub registrul de bord, harta aceasta, pe care am luat-o din simplă curiozitate. Pân-acum însă, am încercat zadarnic să descopăr taina ei.

— Pot s-o văd şi eu ? întrebă George, curios. Ştii doar bine că eu mă interesez de lucruri dintr-astea din trecut.

— Bine, dragul meu, aşează-te la masa mea, şi examineaz-o, spuse căpitanul, după oarecare şovăială. Poate că taina e atât de simplă încât tu o vei putea descoperi îndată. În vremea asta eu voi da ordinul de plecare.

Căpitanul Farrow se ridică de pe scaun şi George îi luă locul.

Pe hârtia care părea să aibă o vârstă respectabilă, el văzu labirintul insulelor din Oceanul Pacific la răsăritul Australiei. La o cercetare mai amănunţită, observă că harta originală era redesenată, căci cu toată execuţia îngrijită, la unele din insuliţe se zăreau liniile vechi, care nu fuseseră acoperite bine de cele noi.

Harta era acoperită cu litere încurcate, care n-aveau nici un înţeles. Probabil că era vorba de vreo comunicare transmisă pe calea aceasta şi autorul ei se folosise, desigur, de o scriere secretă foarte bună, de vreme ce căpitanul nu izbutise s-o descifreze în cursul anilor.

În partea de sus, pe stânga, era o imagine bine executată. În culori felurite, ea reprezenta golful unei insule, cu trei palmieri caracteristici.

George găsi acum sub hartă o foaie de hârtie, pe care tatăl său o acoperise cu diferite cifre şi litere. Bătrânul căutase să găsească cheia scrierii secrete, însă nici unul din sistemele cunoscute de el nu putea fi folosit în cazul de faţă.

Un hohot de râs îl trezi din meditaţiile sale. Ei, George — îi strigă tatăl său, care intrase pe furiş în cabină — a început să te intereseze şi pe tine misterul acesta? Sunt două ceasuri de când stai aici, — în vremea asta noi am ajuns în larg şi ne îndreptăm spre insula pe care trăieşte Sanja. Ei, dar ia spune, băiete, ai descoperit ceva ?

— Nu, tată, n-am înaintat nici c-un pas, răspunse tânărul. Şi cum vrei să-mi reuşească mie, câtă vreme tu ai încercat ani de-a rândul? Un singur lucru pot susţine, însă: inscripţia nu e atât de veche ca harta. Desigur c-ai observat şi tu că insulele sunt redesenate. Uneori se poate vedea liniile originare.

— Bravo, George, ai spirit de observaţie, spuse căpitanul, cu bucurie. Da, inscripţia nu poate fi veche. Eu cred că ea a fost făcută de căpitanul acela francez, care a luat cu sine

taina în mormântu-i umed. Probabil că în cursul unei călătorii prin Oceanul Atlantic a descoperit vreun mister pe una din insulele de-acolo, — un mister la care se referă această inscripţie.

— Ah ! de-am putea numai să descifrăm inscripţia! spuse George. Nu crezi şi tu, tată, că imaginea asta micuţă din colţul sting, e într-o legătură oarecare cu descifrarea inscripţiei despre numele insulei este cheia pentru rânduirea literelor ?

— Aşa cred şi cu, George, şi văd că ne potrivim în păreri. Dar cum se pun întrebarea: care din insulele astea multe poate fi cea căutată ? Cum vom găsi pe aceea ce cu pricina în această puzderie care există pe hartă?

— În registru de bord al francezului nu scria dincotro venea? întrebă, tânărul.

— Fireşte că scria, căci cum se putea să fie altfel? Ultimul port în care făcuse escală a fost Tesemboco, în Guadalcanar. Insula aceasta aparţine grupului insulelor Salomon.

— Oh, tată, atunci trebuie s-o pornim într-acolo.

— Şi cu Sanja ce faci ? întrebă căpitanul, râzând.

— Bine zici, şi pe Sanja trebuie s-o văd... răspunse George, gânditor. Dar ciudat, nu ştiu de ce mă simt mai mult îndemnat s-o pornesc spre insulele Salomon. Taina acestei hărţi a pus într-atâta stăpânire pe mine, încât gândul la Sanja a trecut, oarecum, pe planul al doilea. Nu-i aşa, tată, că vom putea pleca? şi într-acolo, după ce voi fi vizitat insula? Vreau numai să mă încredinţez, dacă Sanja e bine sănătoasă.

— Fireşte că aşa vom face, dragul meu, răspunse Farrow. Harta asta m-a interesat necontenit, — totuşi, nu m-am hotărât încă niciodată să vizitez grupul acela de insule, deoarece nu mi-a dat în gând ultima escală a vaporului francez. Acum nădăjduiesc şi eu că vom putea dezlega misterul Hărţii. În definitiv, cercetând cu atenţiune, am putea stabili drumul urmat de vasul francez.

— În cazul acesta, mă voi duce acum la culcare, tată, spuse George.

— Culcă-te şi dormi liniştit. Te voi trezi eu când vom fi în apropierea insulei în care se află Sanja.

George îşi luă noapte-bună de la părintele său, apoi se duse să se-ntindă în hamac, unde adormi numaidecât. Submarinul, însă neobosit ca întodeauna, alerga cu iuţeală spre răsărit.

În turn se aflau Rindow, primul ofiţer, şi Gerard Plundow, ajutorul de cârmaci. Sub conducerea lor vasul se afla în deplină siguranţă, astfel că Farrow putea sta liniştit în cabina lui, îndeletnicindu-se cu studiul hărţii.

George, însă, deveni de-odată neliniştit în somnul său. Se zvârcolea încolo şi-ncoace, încât Petre, care trecea întâmplător pe acolo, rămase locului şi-l privi îngrijorat.

— Sanja ! murmură George.

Uriaşul încruntă sprincenele de uimire, apoi zâmbi cu tâlc şi clătină capul :

— Ia te uită, vere, după cât s-arată, băiatul s-a cam îndrăgostit!

Deveni, însă, imediat serios, căci George se ridică brusc din culcuş şi după ce-l privi ţintă o clipă, zise :

— E în apropiere... trebuie să mă duc repede la tata!

Sări sprinten din hamac şi trecând în fugă pe lângă Petre; se îndreptă spre cabina căpitanului.

Farrow era tot în tovărăşia hărţii sale. Când George dădu buzna înăuntru, bătrânul tresări uimit şi privi cu spaimă la figura agitată şi ochii lucitori ai fiului său.

— Tată, trebuie să fie pe aproape — spuse George, repede — trebuie să-l prindem !

— Pe cine, dragul meu, ce s-a întâmplat? întrebă căpitanul. Nu cumva visezi, băieţaşul tatii ?

— Tată, am visat, dar simt că visul acesta e real. Sanja, tatăl ei şi oamenii săi sunt în mare primejdie. O corabie neagră cu pânze i-a răpit... trebuie să fie pe-aproape...

— Dar bine, băiete — râse Farrow — cum poate fi cu putinţă asta? Îţi închipui tu că vreun pirat îi va aduce la Singapore?

— Nu, se-ndreaptă spre răsărit, spuse George, cu hotărâre.

— Ei bine, atunci e absolut exclus, zise Farrow, râzând. Dacă această corabie neagră, despre care îndrugi tu, se află în apropierea noastră şi se-ndreaptă spre răsărit, atunci nici nu putea să fi fost încă pe insulă. Aşadar, visul tău ţi-a jucat o festă !

George rămase doar o clipă nedumerit. Apoi spuse apăsat:

— Tată, atunci corabia neagră le aduce primejdie. Trebuie s-o oprim !

— Dar bine, băiatule, nu pot să opresc un vas străin, bizuindu-mă doar pe visul tău !

Înainte ca George să aibă răgazul să-i răspundă, telefonul de pe masa căpitanului ţârâi prelung. Primul ofiţer vroia să-i

facă o comunicare. Când Farrow duse receptorul la ureche, George se aplecă spre masă şi astfel auzi şi dânsul ce spunea Rindow.

— Căpitane, o corabie neagră cu luminile stinse a luat-o înaintea noastră. Aleargă foarte repede direcţia răsărit.

— Tată, asta e! strigă George, în prada unei agitaţii grozave.

— Viu imediat, răspunse Farrow ofiţerului.

Când Farrow şi George ajunseră in turn, Rindow comunică :

— Căpitane, corabia nu se mai vede decât foarte nelămurit, şi asta la intervale. Cerul e înnourat şi luna străbate doar din când în când printre nori.

Căpitanul privi cercetător bolta cerească. Aceasta nu prea avea înfăţişarea frumoasă; în locul luminii strălucitoare a nopţilor tropicale, cerul era brăzdat de nouri grei, Care alergau vertiginos spre miazăzi.

— Tată, uit-o colo ! strigă George deodată. Ah! să rămânem pe urmele ei !

Printr-o spărtură de nori luna arunca lumina în jos. Marea era foarte puţin agitată.

Cu mult înaintea submarinului, aproape de tot de stâncile primejdioase ale nenumăratelor insule de coral, alerga o umbră neagră. Era o corabie de mărime potrivită, care desfăşura o viteză extraordinară. Luminile erau stinse, ceea ce dovedea că se afla într-o călătorie clandestină.

Aproape fără să vrea, Farrow dădu comanda pentru sporirea vitezei. Dar Plundow, timonierul spune îngrijorat:

— Căpitane, trebuie să ne lăsăm la fund. Nu prea cunosc bine drumul printre stânci. Ne-am putea lesne împotmoli.

— Bine! aprobă căpitanul. În cazul acesta vom putea spori şi mai mult viteza şi să rămânem la aceeaşi înălţime cu corabia. Dă-i drumul, Plundow !

Acesta răsuci cârma, dar în clipa când prora ascuţită a submarinului era îndreptată spre Nord, se-ntoarse brusc înapoi. Comanda tunătoare a lui Farrow: «Repede tribord, totul gata pentru a scufunda!» nici n-ar fi fost necesară pentru Plundow. Ca şi Rindow el văzuse nenorocirea venind şi-şi dădu seama imediat care era singura salvare.

Luna trimise din nou câteva raze luminoase deasupra mării. Şi atunci văzură marinarii noştri că o trombă uriaşe se năpustea asupra lor. Trebuia să se fi produs un ciclon grozav, şi dacă submarinul nu izbutea să se afunde la vreme, de sigur, că s-ar fi sfărâmat de malurile insulei apropiate.

Cu o repeziciune fantastică, oamenii se lăsaseră-n jos pe scara de fier. Plundow închise capacul turnului, în vreme ce pompele împingeau apă în tancurile de balast.

Nava începu să se afunde. Farrow stătea la periscop şi indica direcţia. Brusc, dădu comanda de stopare, apoi spuse :

— Aşa, în ultima clipă tot am scăpat. Suntem acum de desuptul recifului de coral, pe care tocmai voiam să-l evităm. Iată-ne la zece metri adâncime, — aici ciclonul nu ne mai poate face nimic.

Peste câteva clipe submarinul era la cincisprezece metri, când, de-odată, fu zguduit cu putere.

— Ah, stăm pe fundul stâncos, spuse Farrow. Să nădăjduim că ciclonul nu-şi va face mendrele printre stânci, — altfel apa ar putea să se agite prea tare.

— Tată — interveni George neliniştit — cât crezi că va trebui să rămânem sub apă? Corabia neagră ne poate scăpa în timpul acesta!...

— E îndoelnic dacă va scăpa de ciclon, răspunse căpitanul. Eu cred că nu trebuie să-ţi fie nici o teamă de soarta Sanjei. Prea era cuprinsă de vâltoare corabia neagră şi nu va mai ieşi la suprafaţă. Peste vreo două ceasuri ne ridicăm iar, şi în timpul acesta marea se va fi liniştit puţin. Atunci, sunt sigur că vom da de epava ei.

II
O DESCOPERIRE GROZAVĂ

SUBMARINUL ÎNCEPU brusc să se mişte. Era ridicat în sus, apoi zvârlit din nou pe fundul stâncos. Trupul uriaş de oţel gemea, trosnea din toate încheieturile şi furia apei îl repezea când într-o parte, când într-alta.

— De necrezut! exclamă Farrow. Ciclonul trebuie să aibă o furie şi o putere extraordinară. Ei, da acum corabia neagră e cu siguranţă pierdută, George împotriva unui astfel de ciclon, nici cel mai bun vapor nu poate rezista.

— Şi totuşi va izbuti să scape, răspunse tânărul cu încăpăţânare. Tată, un simţământ nelămurit îmi spune că Sanja se află în mare primejdie şi sunt convins că această corabie o pricina. Când crezi că vom putea pleca mai departe ?

— Ciclonul pare să fie neobişnuit de puternic, spuse căpitanul cu seriozitate. Vor trece câteva ceasuri până să se potolească marea. Nu putem cuteza să ieşim prea devreme la suprafaţă, căci valurile ne-ar târî imediat spre cea mai apropiată insulă.

— Căpitane — interveni Rindow — eu cred că apa se va linişti repede. Peste două sau trei ceasuri vom putea ieşi la suprafaţă.

În clipa următoare însă, submarinul fu zguduit cu şi mai mare furie, şi Farrow spuse :

— Vedeţi, ăsta e al doilea ciclon şi pare să întreacă în putere pe cel dintâi, dacă poate ajunge până-n adâncimea asta. Şi, pe de altă parte, sunt convins că misterioasa corabie neagră, s-a zdrobit de mult de vreuna din stânci.

— Nu, tată, a scăpat cu bine de furia ciclonului, spuse, George, cu aceiaşi hotărâre de mai înainte. Să facem tot posibilul să ieşim cât mai repede la suprafaţă, îndreptându-ne spre insula pe care trăieşte Sanja.

Petre şi Plundow, superstiţioşi ca toţi marinarii îşi făcură semne pline de-nţeles. Ei erau convinşi că fiul căpitanului lor nu se-nşela deloc în presimţirile sale.

— Ai văzut-o, Gerard? întrebă uriaşul pe timonier.

— Da, Petre, răspunse Plundow, întunecat, şi mai ştiu ce-ai vrut să-nţelegi cu întrebarea ta... Desigur, că nu voi mai fi mult timp printre voi...

Petre dădu din cap cu tristeţe şi-i măsură cu privirea pe căpitan, pe George şi pe primul ofiţer.

— Da, da — urmă Plundow, cu vocea înceată — nici ei nu vor mai fi mult timp printre voi. Ehei, camarade, frumoase timpuri am apucat noi, împreună.

Petre îşi întoarse capul, mormăind. Inima lui bună se potrivea la trupul său de uriaş, şi dânsul era acum convins că nu-l va mai vedea mult timp pe scumpul său George. Şi atunci luă hotărârea să fie cu mai multă băgare de seamă şi să-şi dea chiar viaţa, dacă prin aceasta ar fi putut să-l salveze pe George din vre-o primejdie.

Căpitanul Farrow se-ntoarse spre fiul său şi spuse:

— Georgică dragă, fii liniştit şi du-te de te culcă. Deocamdată trebuie să mai rămânem aici unde suntem, dar îţi făgăduiesc că ies la suprafaţă îndată ce va fi cu putinţă şi vom porni cu cea mai mare viteză spre insula pe care trăieşte Sanja. Te asigur că o vei regăsi veselă şi sănătoasă. Şi corabia neagră se va fi sfărâmat, desigur, pe aici prin apropiere.

George clătină însă capul şi zise:

— Nu, tată, nu este aşa, o simt. Da ai dreptate, voi încerca să dorm. Acum nu putem întreprinde nimic şi pentru mai târziu voi avea nevoie, probabil, de toate forţele mele.

Căpitanul Farrow clătină capul când tânărul plecă, apoi spuse încetişor lui Rindow.

— Ciudat lucru cum se moştenesc unele însuşiri. Bunica mea era, ca să zic aşa, o clarvăzătoare. Şi se pare că acelaşi lucru e şi cu George al meu. Şi asta ar fi un motiv ca să căutăm chiar să ieşim la suprafaţă cât mai repede. Rămâi dta aici, Rindow, mă duc ca să mă odihnesc şi eu niţeluş. Peste două ceasuri vin să te schimb.

Submarinul şedea acum complet liniştit când căpitanul veni să-l schimbe pe primul Ofiţer. Mai schimbară câteva cuvinte, apoi căzură la înţelegere să mai aştepte cel puţin un ceas cu ridicarea la suprafaţă. Chiar dacă ciclonul trecuse de mult, marea tot nu se putea linişti atât de repede.

Farrow se duse să controleze cele două sentinele, şi cu prilejul acesta trecu pe lângă hamacul lui George. Spre deosebire de cum îi era obiceiul, tânărul părea foarte neliniştit. Se zvârcolea în colo şi in încoace, bătea aerul cu pumnii şi rostea cuvinte întretăiate. Atâta doar se auzi lămurit : «Sanja» şi apoi: «corabia neagră».

Clătinând din cap, Farrow îşi urmă rondul. Petre stătea de veghe la prora submarinului. Căpitanul observă imediat că uriaşul era foarte neliniştit şi gânditor în acelaşi timp. El care văzu şi privirea tristă pe care credinciosul servitor o îndrepta asupra sa şi spuse deodată :

— Dar ce ai, Petre ? Te uiţi la mine de parcă aş fi un condamnat la moarte !

— Sfârşitul nostru e în mâinile Domnului, spuse uriaşul. E bine, însă, când suntem pregătiţi pentru drumul de veci şi să nu luăm în râs semnele care ni se arată!

— Ehei! exclamă Farrow, surprins, asta sună cam misterios, Aha! acum încep să-mi dau scama! Fireşte, Gerard Plundow, cu superstiţiile lui, o fi făcut din corabia ceea neagră, cine ştie ce comedie! Dar, dragul meu Petre, lucrurile se vor petrece cu totul altfel de cum gândiţi voi.

Căpitanul împărtăşi lui Petre părerile lui cu privire la corabie, şi căută să-l liniştească. Uriaşul păru convins numai pe jumătate, dar chipul său se înseninâ totuşi, şi când căpitanul sfârşi de vorbit, zise:

— Dacă e într-adevăr aşa, domnule căpitan, atunci echipajul corăbiei negre, să se ferească de mine! Vai şi amar de ei dacă vor cuteza să-i facă ceva domnului George!

Şi spunând aceasta, el întinse braţele vânjoase, ca şi cum ar fi avut de pe acum în faţa lui un duşman nevăzut.

Căpitanul se despărţi de Petre şi se duse în cabina sa. Harta cea veche era încă întinsă pe masă. Farrow o privi câteva clipe, apoi o împături şi o puse într-un dulăpior de oţel, din perete.

Se apropia timpul când el hotărâse să se ridice la suprafaţă cu submarinul. Puse în funcţiune soneria, şi în câteva minute echipajul fu pe picioare, gata să procedeze la cele de cuviinţă.

Când vasul începu să se ridice încetişor, George se afla în cabina de comandă. Marea trebuie să fi fost încă tare înfuriată, căci atunci când vasul se ridicase la cinci metri de suprafaţă, începu să se clatine îngrijorător.

— Hm! făceam mai bine dacă mai aşteptam niţel, spuse Farrow, privind prin periscop. Aş vrea să mă văd odată ieşit din labirintul acesta de stânci !

Când turnul submarinului atinse oglinda apei, Farrow dădu comanda să se dea presiune maximă motoarelor, ca să aducă vasul în larg, altfel valurile ar fi zvârlit vasul de coasta celei mai apropiate insule.

Sudoarea şiroia pe chipurile oamenilor din turn. Când în cele din urmă izbutiră s-ajungă in larg.

— George vom fi pe insulă de-abia mâine la prânz, spuse căpitanul fiului său. Du-te liniştit de te culcă. Dacă se va petrece vreun lucru de seamă, te trezesc eu, n-ai grijă !

Tânărul era, într-adevăr foarte obosit. Atâta vreme cât submarinul se aflase sub apă, somnul său nu prea fusese odihnitor. Acum era cel puţin în drum spre insulă. Era calm, când se-ntinse din nou în hamacul său.

Imediat, adormi adânc.

Se trezi, simţindu-se zgâlţâit de umăr. Petre stătea lângă el, şi spuse, râzând:

— Ai dormit bine, George. E aproape de amiază şi peste vreo jumătate de ceas vom ajunge la insulă,

— Asta zic şi eu c-a fost somn, George! îl întâmpină tatăl său, râzând. Uite, acum cotim în canalul care duce spre partea de sud a insulei.

Dar George se simţi cuprins deodată de un sentiment apăsător, pe care nu şi-l putea lămuri. O teamă grozavă pentru Sanja pusese stăpânire pe el şi zise cu glas rugător tatălui său :

— Nu vrei să pui în mişcare compresoarele talâ? Trebuie s-ajungem cât mai repede la valea dintre stânci. Neliniştea mea pentru soarta Sanjei a atins culmea.

Farrow se uită la el cu uimire. Dar când văzu privirea rugătoare din ochii mari ai băiatului, aprobă doar din cap şi dădu comanda în sala maşinilor.

În clipa următoare submarinul o porni ca o săgeată.

Canalul fu trecut repede şi vasul intră în scobitura largă, la capătul căreia se afla golful închis de un şirag de stânci. În aceasta, prinţul Ghasna pusese să se facă o deschizătură tăinuită, prin care vasele mai mici puteau să pătrundă în golf.

De pe stânca dreaptă care se ridica la capătul golfului, ducea cărăruie şerpuitoare, spre locul unde George avusese aventura cu pantera neagră. (Vezi broşura 4).

Când submarinul se apropiase de zăgazul din stâncă, Farrow puse în funcţiune sirena, în urma acestui semnal, prinţul Ghasna nu va întârzia să-şi facă apariţia, pentru a lăsa liberă intrarea.

Dar timpul trecea, şi nimeni nu se arata sus, pe stâncă. Farrow repetă semnul de câteva ori. În cele din urmă, George spuse :

— Tată, presimţirea mea nu m-a înşelat, S-a petrecut ceva îngrozitor acolo. Hai să dăm drumul unei bărci de aluminiu şi să pornim până la zăgaz.

Căpitanul dădu imediat ordinul respectiv şi peste puţin Petre lăsă barca pe apă şi porniră la drum.

În barcă se aflau Farrow, George, doctorul Bertram şi Petre. Când ajunseră la peretele stâncos, George sări cel dinţii pe mal şi porni repede în sus, pe cărăruia şerpuitoare.

O luase cu mult înaintea celorlalţi, şi nu ţinea în seamă cuvintele de prevedere pe care Farrow nu-nceta să i le strige din urmă. Dorea s-ajungă cât mai repede şi s-arunce o privire în valea stâncoasă.

Când ajunse în vârful peretelui stâncos auzi un zgomot. Era ca şi cum un obiect de fier ar fi atins piatra. Putea să fie prinţul Ghasna, care venea acum să deschidă zăgazul, pentru a lăsa liberă trecerea submarinului.

Totuşi George se hotărî să fie cu băgare de seamă. Trase repede pistolul din buzunar şi înainta cu precauţiune. Când fu aproape de capătul cărăruii, văzu o umbră care cădea peste marginea peretelui de stâncă. Era un cap omenesc, şi în clipa următoare, se ivi în faţa tânărului un băştinaş.

Uriaşul războinic avea drept îmbrăcăminte numai un şorţuleţ dinainte. Îşi petrecuse însă, in jurul mijlocului un brâu de piele, de care atârna două pistoale şi un cuţit. În mână avea o puşcă modernă, sistem «Mauser».

Când îl văzu pe George atât de aproape de dânsul, nu se speria deloc. Trase, însă, repede pistolul din dreapta şi-l îndreptă spre tânăr.

George i-o luă înainte, şi în clipa când îl văzu pe războinic, fu sigur că prinţul Ghasna fusese atacat de băştinaşii de pe ţărmul nordic al insulei. Temerile sale se adeveriseră şi, cuprins de o furie nemărginită şi de îngrijorare pentru Sanja, scoase revolverul şi trase.

Omul rămase câteva clipe nemişcat, apoi se prăbuşi la pământ. Glontele lui George îl lovise la rădăcina nasului.

Farrow, doctorul şi Petre alergară acum în grabă la faţa locului. George rămăsese lângă mort şi se uita la armele moderne ale acestuia. De unde să fi pus mâna pe ele sălbatecul ?

Dar deodată îi dădu în gând că acesta ar mai putea avea tovarăşi care să-l atace la rândul lor. Începu să alerge în sus bucata ce mai era până în vârf şi cu o săritură îşi făcu vânt de partea cealaltă a peretelui de stâncă.

Priveliştea care i se înfăţişă era îngrozitoare: de pe locul unde fuseseră casele de lemn ale prinţului şi oamenilor săi se înălţau acum spre cer nouri groşi de fum.

Aşa-dar, băştinaşii atacaseră într-adevăr sălaşul ascuns, uciseră pe indieni şi incendiaseră clădirile.

George, rămase locului încremenit şi privi în jos. Tresări speriat simţind o mână grea pe umăr... Era Petre, care-l privea întristat.

III
DUŞMANII

— PETRE, PETRE, presimţirile mele! se tânguia George disperat. Oh! au ucis-o pe Sanja! Vino repede, trebuie s-o răzbunăm!

Cu sărituri uriaşe cobori cărăruia îngustă. Era cutezător din cale-afară să te avânţi în felul acesta pe drumul primejdios. Un singur pas greşit şi George ar fi căzut în prăpastie.

Petre îşi dădu seama că nimic nu l-ar mai putea opri pe tânăr. Cu tot trupul său de uriaş, el era destul de sprinten, şi

se luă pe urmele tânărului, fără să-l piardă o clipă din ochi.

Căpitanul şi doctorul Bertram începură şi ei să alerge cât îi duceau picioarele. După cât se putea deduce, grosul trupei atacurilor se afla jos, în jurul caselor care ardeau. Dacă George le cădea în mână, l-ar fi ucis în doi timpi şi trei mişcări.

Petre ajunsese la două zeci de metri doar de George, când acesta se făcu nevăzut într-unul din desişurile din apropiere. Un simţământ de teamă puse stăpânire atunci pe inima credinciosului servitor, căci se gândi imediat la primejdioşii locuitori ai junglei. E drept că fiarele or fi fost ele speriate de zgomotul atacului şi de incendierea bungalow-urilor, dar nu mai puţin adevărat că asta le-o fi întărit în acelaşi timp.

Ajunşi la şes, Petre începu să alerge şi mai repede. Dacă George scăpa teafăr din junglă, apoi va avea, desigur, de furcă atunci când va da ochii cu băştinaşii.

Paşii uriaşi pe care îi făcea îl apropiară de tânăr şi în cele din urmă îl zări, în clipa când trecu de o cotitură a drumului.

De odată, George se poticni de o rădăcină groasă, pe care n-o băgase de seamă. Se lovi atât de puternic, încât căzu la pământ, în nesimţire.

În primul moment, Petre se speria grozav, dar apoi îşi dădu seama că întâmplarea aceasta salvase viaţa lui George; căci o clipă doar după ce tânărul se prăbuşise la pământ, dintr-un tufiş apropiat îşi făcu apariţia un tigru de o mărime extraordinară.

Când zări făptura nemişcată din faţa ei, fiara rămase locului, căci săritura fusese destinată pentru o pradă alergătoare. George ar fi fost pierdut dacă nu s-ar fi prăbuşit, căci altfel tigrul l-ar fi înhăţat la sigur.

Aşa însă, fiara rămase lângă el, oarecum nedumerită. În clipa următoare, Petre şi intervenise.

Înainte ca tigrul să-l fi observat, el îşi scoase pistolul de la brâu, apoi trase de două ori, cu iuţeala fulgerului.

Tigrul fu lovit din spate şi ambele gloanţe îi pătrunseră în corp. Petre se aruncase instinctiv în tufişul apropiat şi în imediata lui vecinătate trupul fiarei se prăbuşi, se zvârcoli câteva clipe, apoi se-ntinse cât era de lung.

Respirând uşurat, Petre se furişă afară dintre ramuri, îi zâmbi lui George, ridică apoi pistolul si trase. Glontele trecu pe lângă capul tânărului speriat, se auzi un pocnet înăbuşit, apoi un horcăit scurt şi o bufnitură.

Întorcându-se repede, George a văzut lângă el un băştinaş, îmbrăcat de asemeni numai cu un şorţuleţ, dar înarmat, ca şi celălalt, cu pistoale şi puşcă «Mauser».

În clipa următoare, uriaşul fu lângă George

— Să-l aşteptăm pe căpitan şi pe doctor — spuse el, gâfâind — mă tem că ceilalţi băştinaşi vin acum încoace. Împuşcăturile i-or fi făcut atenţi.

De-abia rostise vorbele acestea şi, la vreo opt metri de ei, se ivi chipul unui alt sălbatec. Şi în aceiaşi clipă chiar, el trase un foc din pistolul pe care-l avea gata pregătit, apoi dispăru cu iuţeala fulgerului după cotitură.

Glonţul său trecu deasupra capetelor lui George şi Petre, dar nici gloanţele cu care aceştia doi răspunseră imediat, nu nimeriră pe sălbatec.

În schimb auziră strigătele ascuţite scoase de acesta, şi Petre spuse, îngrijorat :

— George, aş fi de părere să ne întoarcem mai bine, căci dacă nu mă înşel îşi cheamă tovarăşi. Împotriva unor forţe mari nu putem face nimic, chiar dacă doctorul şi căpitanul ne-ar veni în ajutor.

— Petre, trebuie să ştiu ce s-a întâmplat cu Sanja! spuse tânărul, cu disperare. Vino, trebuie să mergem înainte. Sălbatecii o vor lua la sănătoasa când vor vedea cum împuşcăm noi.

— George, fii cuminte şi cu băgare de seamă! îl sfătui Petre. N-are nici un rost să ne jertfim zadarnic fără să folosim cu ceva Sanjei. După cum spuneai, ea e doar ameninţată de corabia neagră, ceea ce înseamnă că sălbaticei n-au omorât-o. Încrede-te în visul pe care l-ai avut, George, fii sigur că Sanja e încă în viaţă şi procedează cu cap!

Petre cuprinse braţul tânărului, şi se părea că vorbele sale înrâuriseră asupra lui — dar atunci se auzi departe de ei, dinspre bungalow-uri, un strigăt limpede, răsunător :

— George ! George !

— Sanja, e Sanja ! ţipă tânărul, în culmea bucuriei.

Şi smulgându-se din strânsoarea lui Petre, o luă la fugă de-a lungul cărăruii, spre locuinţele care ardeau.

Petre privi repede îndărăt şi văzând pe căpitan şi doctor apropiindu-se, alergă după George.

După ce trecu de cotitura după care dispăruse George, Petre îl văzu pe tânăr cam la vreo zece metri înaintea lui. Scosese şi al doilea revolver şi alerga cu atâta repeziciune, încât bătrânul servitor nu se putea ţine după el

— Ia seama ! răcni Petre deodată. Văzuse câteva siluete negre, care alunecau ca nişte umbre de-a curmezişul drumului. Deşi George îşi dădu seama de primejdia ce-l ameninţa, îşi urmă fuga necugetată.

În tufişurile de pe amândouă laturile drumului, se auzi un trosnet de crengi.

O linişte ciudată puse stăpânire pe dânsul. Sanja îl strigase, aşa dar ea trăia şi el o va salva, pentru aceasta nu trebuia, însă, să procedeze uşuratic şi fără un plan bine stabilit.

Pe dată făcu stângă împrejur şi sări îndărăt. Instinctiv îşi dădu seama că trebuia să rămâie împreună cu Petre şi să aştepte sosirea tatălui său şi a doctorului, ca să un cadă jertfă duşmanilor vicleni, care, după cât se părea, aveau de gând să-i împresoare.

Dar aproape că era prea târziu. Când fu doar la câţiva metri de Petre, care se oprise imediat în loc, se iviră din tufişuri făpturi întunecate, care se năpustiră spre el. George trase cu iuţeala fulgerului, auzi ţipete, apoi porniră împuşcături şi din partea sălbatecilor; simţi o lovitură grea peste mâna dreaptă şi, spre nespusa lui spaimă, cineva îi smulse revolverul.

Din fericire, nu fusese rănit, astfel că trase repede pumnalul dăruit de Sanja şi lovi cu sete în grămada din apropierea lui. În acelaşi timp slobozi două gloanţe şi spre stânga, căci şi dintr-acolo se năpusteau sălbatecii asupra lui.

Pumnalul său nu dădu greş, căci uriaşul care-l atacase, se prăbuşi la pământ, horcăind. De asemeni şi gloanţele trase avură efect, doborând pe unul din duşmani. Ceilalţi se dădură înapoi şi atunci se auziră împuşcături repetate, slobozite de căpitanul Farrow, doctorul Bertram şi Petre.

Cu răcnete înfiorătoare sălbatecii dispărură repede în tufişuri.

Trei dintr-unşii rămaseră întinşi pe cărare, pe când alţii se prăbuşiră în desişuri, după cum auzise George foarte bine. El se apropia de cadavrul unuia din ei, al cărui şorţ, împodobit cu scoici, dovedea că avusese un rang mai înalt. Întrucât revolverul lui George se stricase de pe urma împuşcăturii, tânărul se aplecă repede asupra cadavrului şi-i smulse de la brâu unul din revolvere.

O hârtioară căzu din brâu şi George o vâri în buzunar, aproape fără să-şi dea seama. Apoi se-ntoarse repede pe drumul pe care venise.

— Bravo George ! îi strigă tatăl său. Te-ai purtat ca un viteaz şi ai dovedit prudenţă în acelaşi timp. Petre mi-a spus că Sanja te-a chemat. Sunt sigur, dragul meu, că vei izbuti să eliberezi pe fiica prinţului, dacă vei fi de aici încolo tot atât de chibzuit. Acum trebuie să ne sfătuim ce avem de făcut. E prea primejdios să ne apropiem de sălbateci.

Diavoli ăştia sunt vicleni de n-au pereche. Trebuie, deci, să ne înapoiam.

De jur-împrejur celor patru oameni, izbucniră flăcări. La o mică depărtare de cărăruie, sălbatecii incendiaseră tufişul. Înaintea lor se înălţau de-asemeni nouri grei de fum, din care ţâşneau limbi mari de foc. Locuinţele indienilor trebuie să fi căzut de mult pradă flăcărilor, — acum fuseseră cuprinse de vâlvătaie şi livezile, şi focul ajunsese până-n junglă.

Căpitanul Farrow nu mai stătu mult pe gânduri, şi cu sărituri uriaşe luă drumul îndărăt; ceilalţi îl urmară pe dată, căci îşi dădeau seama că singura salvare era să ajungă la peretele de stâncă şi să treacă de partea cealaltă.

Dar duşmanii nu se lăsaseră: doborând copăcei tineri din tufiş, le dădură foc şi-i aruncară de-a curmezişul cărăruii. Cu sărituri de uriaş căpitanul trecu peste piedicile aprinse, dar fu înhăţat pe dată de nişte mâini puternice şi trântit la pământ. Mai avu doar răgazul să scoată un ţipăt de avertizare pentru ceilalţi, apoi primi în cap o lovitură puternică. Ameţit, se simţi, totuşi, ridicat şi dus pe sus, pe urmă îşi pierdu cunoştinţa.

Petre înţelesese bine strigătul stăpânului său. Încordându-şi puterile izbuti s-o ia înaintea lui George şi a doctorului, trecu al doilea peste ramurile de foc. Fu şi el înhăţat de câţiva sălbateci, dar nu se lăsă doborât.

Duşmanii săi se împrăştiară în toate părţile. Şi când Petre se văzu puţin liber, începu să tragă în dreapta şi-n stânga.

George fu al treilea oare sări peste baricada şi mai avu răgazul să tragă gloanţe asupra agresorilor, care dispărură în tufiş.

— Petre, unde e tata ? întrebă George, privind îngrijorat în jurul său.

— O fi luat-o înainte, zise doctorul Bertram, care sărise şi el acum peste baricada de foc. Grăbeşte-te George, altfel flăcările ne vor tăia retragerea !

Petre nu stătu mult pe gânduri. Îl apucă pe George de braţ şi-l trase după el. Deşi era şi dânsul îngrijorat de soarta căpitanului, trebuia să se gândească întâi să-şi puie în siguranţă propria lui viaţă.

Trecuseră, în sfârşit, până la bucata de junglă, dar nu trebuiau să rămână locului nici o clipă, căci vântul împingea marea de foc înaintea lor, şi animalele sălbatice începură să-şi facă apariţia prin tufişuri...

— Petre, unde e tata, strigă George pentru a doua oară şi încercă să se smulgă din strânsoarea de fier a uriaşului.

Dar credinciosul servitor îl ţinea vârtos. ÎI trase după sine şi spuse cu seriozitate :

— George, fii curajos! Tatăl d-tale, bunul nostru căpitan, a fost prins de sălbateci. Ai auzit doar strigătul său! A fost prins când trecea peste baricada de foc. Dac-ar fi fost ucis, ar fi trebuit să dăm de trupul său. N-am găsit însă nimic, şi asta înseamnă c-a fost numai ameţit şi târât de acolo. George, acum ni se impune în primul rând să ne păstrăm sângele rece şi să chibzuim bine la ceea ce facem. Singura posibilitate de a salva pe căpitan şi pe fiica prinţului, este de a înconjura cu submarinul insula, pentru a ataca dinspre Nord satul sălbatecilor. Acolo îi vom găsi şi pe prizonieri.

— Ai dreptate, Petre! strigă tânărul, plin de nădejde. Repede, trebuie să ne grăbim. Mă tem, totuşi, că vom sosi prea târziu... Visul meu cu corabia neagră se adevereşte. Gândeşte-te, Petre, ce bine erau înarmaţi sălbatecii! Şi eu cred că în spatele lor stă căpitanul corăbiei negre...

— Tot ce se poate, interveni doctorul Bertram — dar în cazul acesta putem nădăjdui să-i găsim în viaţă pe prizonieri.

Petre şi George făcuseră vre-o douăzeci de metri pe cărăruia şerpuitoare care ducea în deal. Întoarseră capetele şi zăriră doi tigri care tocmai ieşiseră din junglă şi priveau neliniştiţi în jur. Cerbi şi porci sălbateci alergau aiuriţi la picioarele stâncii. Cele două fiare, însă, măsurau liniştit împrejurimile, apoi îşi aţintiră ochii scânteietori asupra celor trei oameni care alergau în sus, pe stâncă.

— Repede! Repede ! strigă doctorul Bertram. Vor apuca şi ei pe drumul acesta şi celelalte sălbăticiuni le vor urma.

Fugarii îşi îndoiră sforţările şi alergară cât îi ţineau picioarele.

IV
ÎN GHIARELE PRIMEJDIEI

CÂND AJUNSERĂ la prima cotitură a potecii, se uitară îndărăt şi văzură cu groază că unul din tigri începuse să urce cărăruia. Câteva clipe doar va şovăi, apoi îşi va învinge teama şi se va repezi în sus, urmat de tovarăşul său şi de celelalte fiare.

— Sunt tigri javanezi, îşi dădu cu părerea doctorul Bertram.

Pe urmă o porni repede după cei doi tovarăşi ai săi, care i-o luaseră înainte.

Sub soarele arzător, bieţii oameni trebuiau să facă sforţări uriaşe, alergând în sus pe drumul îngust. La asta se mai adăuga fumul şi dogoreala junglei în flăcări, care se simţea până la ei.

Dar când fugarii ajunseră la a doua cotitură şi străbăteau în goană ultima parte a potecii, zăriră venind de jos in salturi uriaşe pe cei doi tigri pe care îi văzuseră la început.

Cei trei oameni priviră o clipă tabloul acesta înfiorător, apoi începură s-alerge în sus cu şi mai multă îndârjire. Trebuiau s-ajungă în vârful peretelui de stâncă, înainte ca primul tigru să se apropie.

Dar tocmai ultima parte a potecii era şi cea mai grea de străbătut şi numai după sforţări neînchipuite cei trei oameni aproape istoviţi, izbutiră s-ajungă sus.

Atunci, doctorul Bertram văzu cu spaimă că primul tigru se afla la cel mult zece metri în urma lor. Toată poteca mişuna acum de animale, care urcau în goană, înnebunite de groaza focului.

— Repede ! Repede ! strigă Bertram.

— Dar am putea s-o luăm spre Nord pe creasta stâncii, spuse George.

Petre, însă, îl trase înainte şi gâfâi:

— Cu submarinul ajungem mai repede. Creasta stâncii era lată doar de zece metri.

Când Petre ajunse pe poteca aceasta, care ducea în jos spre golf pe partea de Sud, primul tigru sări pe platou, dinspre Nord.

Acum se punea chestia dacă fiara se va lua după cei trei fugari, sau va apuca pe poteca îngustă, spre Nord. Şi acolo trebuia să fie un drumeag care să ducă la insulă, altfel băştinaşii nu şi-ar fi putut duce la îndeplinire atacul asupra micei colonii a prinţului indian.

Doctorul Bertram, care venea cel din urmă, întoarse inc-odată capul, înainte de a dispare pe după marginea de Sud a stâncii. Atunci văzu cu uşurare că tigrul se oprise în loc şi privea în jurul său, chibzuind, probabil, dacă să se ia pe urmele fugarilor, sau nu.

Bertram comunică vestea aceasta celor doi tovarăşi ai săi, apoi îşi urmară cu toţii fuga în jos.

Petre tocmai trecuse de prima cotitură a potecii care cobora de vale, când se auzi pufăitul unui tigru. În clipa următoare, corpul vărgat al fiarei se prăbuşi cu zgomot în apa golfului.

Speriaţi, cei trei oameni îşi întoarseră privirile. Şi atunci văzură că şi al doilea tigru era în spatele lor şi ceva mai încolo se ivi capul unei pantere negre.

— Înainte! Înainte! răcni Petre.

Dar prea mult n-o mai putu ţine. Când ajunse la vreo douăzeci de metri deasupra golfului, se poticni. încercase el să se mai ţie, făcu încă vreo câţiva paşi, clătinându-se apoi îşi pierdu echilibrul cu desăvârşire şi se prăbuşi delături, peste marginea potecii.

Fiind un bun săritor, el făcu un viraj atât de îndemânatec în aer, încât sări cu capul înainte. Întâmplarea aceasta neprevăzută, îi dădu lui George ideea, că sistemul ăsta e cel mai sigur şi rapid de a ajunge jos. Întoarse capul şi strigă doctorului:

— Sar şi eu, fă şi d-ta la fel, doctore! Apoi îşi dădu drumul în adâncime.

Era şi dânsul un săritor bun, şi un astfel de salt nu era mare lucru pentru el, — dar doctorul Bertram se ocupase prea puţin cu sportul acesta.

De aceea el continuă să alerge în jos cât îl ţineau picioarele, dar când ajunse la a doua cotitură, se văzu nevoit să facă şi dânsul săritura primejdioasă.

O izbitură puternică îi nimeri din stânga, cu groază văzu un cap de tigru lângă picioarele lui apoi începu să se rostogolească. Căuta să se agaţe cu disperare de ceva, auzi mugetul înfuriat al fiarei, pe urmă simţi cum se prăbuşeşte în adâncime, alături de tigrul în a cărui blană îşi înfipsese degetele.

Tigrul era mai greu şi zbura mai repede. Din cauza groazei de care era cuprins, doctorul Bertram nici nu se gândi să dea drumul animalului. În felul acesta, braţele îi fură trase înainte şi se pomeni în apă cu o admirabilă săritură a capului.

De-abia acum îşi descleştă mâinile din blana tigrului, şi înotă repede sub apă îndreptându-se spre golf.

Când ieşi la suprafaţă, îşi întoarse capul şi văzu o privelişte pe care nici în cele mai îndrăzneţe visuri ale sale nu şi-ar fi putut-o închipui.

Petre tocmai sărea eu capul înainte din mica barcă de aluminiu, căci primul tigru se pregătea cu labele să sară într-unsa. Ce se întâmplase?

Petre desprinsese imediat barca, apoi începuse să vâslească, pentru a veni în ajutorul lui George şi a doctorului, care ajunseseră şi ei jos.

Tigrul pusese însă şi el ochii pe barcă, se agăţă de dânsa şi în furia lui sfâşia învelişul de aluminiu. Apa pătrunse imediat înăuntru şi barca se afundă pe jumătate. Devenise, deci inutilizabilă, şi cei trei oameni trebuiau acum să înoate până la submarin.

Era un drum de vreo două sute de metri şi Petre nu stătu mult la gânduri. Începu să înoate imediat şi ceilalţi doi îl urmară.

Dar tigrul, care alunecase de pe barca ce se scufunda, se luă pe dată după înotători.

După cum se ştie, tigrii sunt înotători minunaţi. Doctorul Bertram văzu cu groază că fiara îl va ajunge imediat pe Petre, — şi în acelaşi timp auzi la stânga lui un plescăit.

Privit îndărăt, dar în clipa următoare se afundă în apă, căci al doilea tigru, pe care-l târâse după sine pe stâncă, era la o depărtare de câţiva metri numai de el.

Sub apa se-ntoarse, înotă în direcţia tigrului şi ieşi la suprafaţă în spatele acestuia.

Deodată, auzi izbituri puternice pătrunzând prin apă, se afundă iar repede şi înotă până când nevoia de a respira îl sili să revie la suprafaţă.

La câţiva metri de el se zvârcolea în apă tigrul. Dinspre submarin răsunară câteva împuşcături şi fiara îşi dădu sfârşitul.

Respirând uşurat, doctorul Bertram începu să înoate spre submarin, când, deodată, auzi în spatele său apa plescăind cu putere. Nici nu cuteză să se uite, căci era aproape sigur că altă fiară căzuse in apă.

Ba uită chiar că e ameninţat de o mare primejdie, căci văzu acum că tigrul celălalt era la o mică depărtare de George. Petre căuta să îndrepte atenţiunea fiarei asupra lui, afundându-se în apă, căci acum înota în urma ei.

— George, George, în spatele tău! strigă Bertram.

Tânărul se-ntoarse, văzu tigrul în imediata lui apropiere, dar în aceiaşi clipă răsunară două împuşcături. Fuseseră trase de Petre, care-l salvase, astfel, pe iubitul său stăpân.

— Bravo, Petre! strigă doctorul Bertram. Dar se cutremură, auzindu-l pe George răcnind speriat:

— Doctore, la fund, repede, repede!

Într-adevăr, în spatele lui căzuse ceva în mare. Bertram nu mai căută să cerceteze ce se petrece şi se afundă imediat.

Era un scafandru desăvârşit. Când fu la câţiva metri sub apă, se lăsă pe spate şi privi în sus. Se aştepta să vadă deasupra-i trupul vreunui tigru sau al unei pantere negre, dar in loc de aşa ceva, văzu o umbră întunecată, care se

năpustea pieziş spre dânsul. Cu groază, Bertram recunoscu în acesta un băştinaş, ţinând un pumnal în mină, cu intenţia vădită de a-l ucide sub apă.

În clipa când Bertram recunoscu pe duşmanul său, scoase repede revolverul si, înotând pe spate, trase.

Prin violenţa împuşcăturilor se afundă mai mult, dar spre marea lui bucurie văzu că-şi nimerise duşmanul, căci sălbatecul căuta s-ajungă repede la suprafaţă.

Începând să-i lipsească aerul, Bertram se ridică şi el din apă; când ajunse sus observă înspăimântat, că sălbatecul dispăruse din nou. Dându-şi seama de primejdie, Bertram se afundă iar. Alunecă vertiginos în adâncime, aproape vertical, ca să-l poată vedea, eventual, pe sălbatec. Şi într-adevăr, îl văzu, dar destul de departe de el. Ciudat era numai că vajnicul său inamic nu făcea nici o mişcare.

Cu toate acestea, doctorul mai slobozi două gloanţe, apoi se ridică iar la suprafaţă, şi apăru în spatele lui George, care îl aştepta.

— Ei, doctore — îi strigă tânărul — nici nu trebuia să te afunzi ultima oară. I-am trimis şi eu un glonte nemernicului. Când ieşise la suprafaţă era grav rănit. Mă bucur nespus c-ai scăpat teafăr. Acum să ne grăbim s-ajungem la satul sălbatecilor. Sărmanul meu tată şi Sanja...

Restul nu se mai auzi, căci vorbele fură acoperite de împuşcături care veneau din vârful stâncii. Acolo apăruseră câţiva băştinaşi, care trăgeau de zor spre cei trei fugari.

De pe submarin li se răspunse cu alte împuşcături, dar cu toate astea cei trei se văzură nevoiţi să se lase afund, căci gloanţele duşmanilor băteau aproape de tot de ei.

Când George se ridică iar la suprafaţă, auzi bubuiturile tunului de pe submarin. Jan Brike intrase în acţiune şi graţie îndemânării sale, prima granată se sparse tocmai la marginea de sus a stâncii, unde se adunaseră sălbatecii.

După ce norul de fum se împrăştie, sălbatecii intrară ca-n pământ. Trei cadavre atârnau cu picioarele în jos pe marginea stâncii şi două corpuri se prăbuşiră în golf.

George şi doctorul începură atunci să-noate repede spre submarin.

Petre le-o luase cu mult înainte, căci el n-avusese de întâmpinat primejdiile celorlalţi.

Era scris, se vede, ca doctorul şi George să mai aibă de pătimit ceva. Un strigăt puternic, venind din vârful stâncii, îi făcu să-şi întoarcă privirile.

Pe marginea stâncii, un băştinaş stătea cu spatele spre mare, şi ţinând braţul ridicat slobozi un glonte.

Un urlet înfiorător răspunse împuşcării, în clipa următoare, un trup negru se năpusti asupra sălbatecului şi drept urmare acesta se prăbuşi în adâncime, trăgând după sine o panteră uriaşă.

— Doctore — spuse atunci George — desigur că sălbatecul acesta e grav rănit. Îl vom salva şi el ne va spune ce s-a făcut tata şi Sanja.

— Ai dreptate, aşa vom face, răspunse Bertram.

Cei doi tovarăşi făcură stânga împrejur şi înotară înapoi. Văzură întâi pantera neagră ieşind la suprafaţă. Animalul privi neliniştit in jur, ca un păianjen care-şi caută prada.

Atunci se ivi din apă şi sălbatecul, la depărtare doar de vreo şase metri de panteră. Fiara înotă îndată spre el. În clipa aceasta George slobozi două gloanţe şi fiind ţintaş bun, acestea nimeriră în ţeasta animalului, care-şi dădu sufletul.

Urmat de doctor, George înotă acum, repede spre băştinaş. Individul plutea nemişcat deasupra apei, şi era gata să s-afunde din nou, când George îl apucă şi-l ţinu la suprafaţă.

Acum făcură nestânjeniţi drumul până la submarin. Petre, care se întorsese repede când auzise împuşcăturile lui George, le ajută şi el ultima bucată de drum, şi în cele din urmă se căţărată pe puntea submarinului, în vreme ce marinarii lăsaseră sus pe cel leşinat.

Primul ofiţer Rindow, luă comanda. Submarinul porni cu toată viteza din strâmtoare, pentru a ocoli insula.

Doctorul Bertram se lăsă în genunchi lângă rănit şi după ce-l examina zise lui George :

— E foarte îndoielnic dacă îşi va mai reveni. Rănile sunt prea grave. Dar voi încerca să-l readuc în simţiri, cel puţin pentru scurt timp.

V
ENIGMA CORĂBIEI NEGRE

UN MARINAR ADUSE repede medicamentele din infirmeria submarinului Doctorul depuse toate sforţările, dar nu ajunse la nici un rezultat. Rănile pe care i le făcuse pantera neagră erau prea grave, şi probabil că şi organele interne fuseseră atinse.

Ca un ultim remediu, medicul încercă o injecţie cu sare. După câteva clipe sălbatecul deschise ochii, privi rătăcit in

jur şi prima sa mişcare fu aceea de a duce mâna la arme.

Doctorul Bertram, care cunoştea toate dialectele, intră imediat în vorbă cu el. Ştia bine că sălbatecul era pe moarte şi că nu era nici o clipă de pierdut.

Băştinaşul privi cu ochii zgâiţi când la unul, când la altul, apoi rosti câteva cuvinte, dădu clin cap la unele din întrebările medicului, deodată se-ntinse şi rămase nemişcat.

— S-a dus ! spuse Bertram. Păcat, a murit cu câteva clipe prea devreme. Am aflat, totuşi, unele amănunte importante. Deocamdată, scumpul meu George, nu trebuie să fim îngrijoraţi de soarta prizonierilor. Dar, tatăl tău, prinţul si Sanja sunt prizonieri! E ciudat, ai avut însă perfectă dreptate cu visul tău şi temerile de mai târziu! Corabia neagră joacă un rol curios în facerea asta. Căpitanul ei a fost botezat de sălbatecii insulei «Barbă de foc». El vroia să-i prindă pe indieni, de aceea le furnizase încă de mult arme băştinaşilor. Muribundul mi-a mai spus că acest căpitan va pleca spre răsărit cu prizonierii săi. Când l-am întrebat dacă «Barbă de foc» a mai dus cândva prizonieri spre răsărit, a dat doar din cap, apoi a trecut în lumea drepţilor. Aşa, acum trebuie să discutăm lucrurile în linişte. Vom îndepărta cadavrul, apoi vom porni la drum. Se prea poate să întâlnim curând corabia neagră şi să fim nevoiţi să ne lăsăm la fund. Haide, George, principalul e că tatăl tău şi Sanja trăiesc.

Tânărul îl urmă pe doctor, şi amândoi urcară în turn. Petre luă trupul neînsufleţit al sălbatecului şi-i dădu drumul în apă.

Rindow lăsă pe seama timonierului Plundow conducerea vasului. Acesta ştia că trebuie să-nconjoare cât mai repede insula, pentru a ieşi în calea corăbiei negre.

În cabina căpitanului, George stătea în scaunul tatălui său.

Peste câteva clipe sosi şi primul inginer, Hagen. Vestea luării ca prizonier a lui Farrow se răspândi cu iuţeala fulgerului în rândurile echipajului.

— Atâta vreme cât căpitanul şi ceilalţi prizonieri se află încă pe insulă, un atac din partea noastră i-ar pune în mare primejdie, spuse Bertram. Insularii îi vor ucide, sau îi vor ascunde atât de bine pe undeva, încât n-o să-i mai găsim niciodată, apoi vor susţine că nu ştiu de nimic. În consecinţă, trebuie să aşteptăm până vor fi cu toţii pe misterioasa corabie neagră. Fireşte, nu vreau să afirm că respectivul căpitan e un european, şi ca atare acolo vor fi în siguranţă, dar presupun că se va feri să ucidă pur şi simplu nişte prizonieri fără apărare.

— Doctore, eu cred că nu trebuie să fim încă îngrijoraţi dinspre partea aceasta, interveni Rindow. Înainte ca noi să fi făcut ocolul insulei, ticălosul de căpitan va fi departe cu prizonierii săi. Avem noroc că ştim încotro se-ndreaptă. Îl vom ajunge noi cu siguranţă, dacă vom da drumul motoarelor cu toată presiunea. Dar să le lăsăm un suvenir domnilor sălbateci, ca să ne ţie minte cât or trăi.

— Ei, George, ce s-a întâmplat? întrebă deodată doctorul surprins.

Tânărul începuse să-şi golească buzunarele hainelor umede şi cu prilejul acesta dădu şi peste hârtiuţa care căzuse din chimirul sălbatecului pe care-l înjunghiase în junglă.

O desfăcuse cu nepăsare, dar când îşi aruncă privirea asupra ei, tresări şi scoase o exclamaţie de surpriză, căci în marginea de sus a hârtiei era imaginea unui golf, cu trei palmieri. Era o imagine la fel cu aceea de pe harta cea veche, pe care o luase căpitanul Farrow în timpul războiului.

Tânărul povesti celor de faţă despre ce e vorba. Toţi cunoşteau harta, căci Farrow îi pusese şi pe dânşii să încerce descifrarea scrierii. Pe hârtia pe care George o întinsese acum să se usuce, se afla de asemeni scrierea secretă.

— Asta-i extraordinar! exclamă Bertram. Cum de-a ajuns sălbatecul acela în stăpânirea hârtiei? De unde să ştie el să citească, — şi încă o scriere dintr-asta?

— Avea hârtia în brâul unde-şi ţinea revolverele, zise George, şi de acolo a căzut când i-am smuls arma. Bănuiesc, deci, că hârtia nu-i era destinată lui, ci ajunsese doar întâmplător acolo. Probabil că «Barbă de foc» uitase, când le-a adus arme sălbatecilor.

— Aşa trebuie să fie, zise doctorul. Sunt convins că scrierea asta ascunde ceva însemnat într-unsa. Te pomeneşti ca hârtia ne-ar putea arăta locul unde vor fi duşi prizonierii!

— Asta-i sigur, confirmă George. Spuneam eu tatei că trebuie să căutăm o insulă, pe care se află golful cu trei palmieri, a cărui imagine e pe hârtia asta. Numele acestei insule ne va da cheia descifrării scrierii secrete, — de asta sunt mai mult ca sigur. Şi apoi, am acum încă o confirmare a bănuielii mele. Vaporul francez scufundat de tata, venea din Tesemboeo, portul insulei Guadalcanar. Insula aceasta se află la răsărit de noi, în grupul insulelor Oceanului Pacific. Muribundul pe care l-am avut aici, spunea că prizonierii vor fi duşi spre răsărit. Acolo îi vom regăsi, deci,

şi probabil că vom da de urma unei taine care dăinuieşte de mulţi ani.

— Aşa e, aşa e! aprobă Bertram.

— Dar cum vom proceda pentru eliberarea prizonierilor, când vom da de corabia neagră? întrebă inginerul Hagen. Se vor afla doar atunci în mare primejdie, căci taina care se ascunde în dosul acestor capturi trebuie să fie grozavă. În unele insule ale Pacificului — cum ar fi, de pildă, insulele Salomon, — există vânători de capete. Pentru aceştia, un cap de alb are mare valoare.

— Domnule Hagen, s-ar putea să ai dreptate, zise George. Înainte de a fi venit pe submarin, am citit câteva cărţi interesante asupra vânătorilor de capete. Pentru dânşii, capul unui alb este un obiect de mare valoare, în special căpeteniile diferitelor triburi pun mare preţ pe capete de albi. Şi de ce n-ar face negoţ cu «Barbă de foc»? Ai dreptate domnule Hagen. Nu trebuie cu nici un chip să atacăm corabia, — am putea cel mult să-i eliberăm pe prizonieri prin viclenie. Indivizii care furnizează prizonieri vânătorilor de capete, nu se dau în lături să-i facă să dispară, când se văd în primejdie de a fi încolţiţi.

Se auzi soneria acusticului Rindow duse receptorul la ureche şi auzi glasul lui Plundow :

— Am ocolit insula!

— Bine, venim!

Ieşiră cu toţii din cabină. Peste câteva clipe fură în turn. Submarinul înainta de-a lungul coastei de Nord a insulei.

Ajunseră în cele din urmă la golful unde fuseseră surprinşi cu puţin înainte, de furtuna grozavă. Aici trebuia să fie satul, căci de acolo porniseră la pescuit, în urmă cu două zile, bărcile băştinaşilor. (Vezi broşura Nr. 4). Corabia neagră nu se vedea nicăieri. Aşadar prizonierii fuseseră predaţi lui «Barbă de foc» şi misteriosul căpitan socotise nimerit s-o şteargă cât mai repede, după ce băştinaşii îi vor fi povestit că nişte străini albi veniseră dinspre Sud. Poate că-l cunoştea chiar pe Farrow şi ştia că submarinul acestuia trebuia să fie pe aproape.

Deodată se auziră împuşcături de pe ţărm şi gloanţele zburară deasupra vasului.

— Foc ! comandă Rindow.

Şi cât ai clipi din ochi Jan Brike îşi şi alesese ţinta, — un grup de sălbateci, care trăgeau acum pentru a doua oară.

Un bubuit înfiorător sfâşia văzduhul şi după o secundă se văzu un nour gros de fum pe locul unde ţintise tunarul.

A doua ghiulea fu încărcată la repezeală. Ea se sparse în mii de schije pe ţărm, printre căsuţele de lemn, unde Brike zărise un nou grup de sălbateci.

— Deocamdată e de-ajuns, Jan! spuse Rindow. Fii însă pregătit, căci ne apropiem de ţărm.

Un marinar, cu care Jan Brike făcuse şcoală, dat fiind că avea un ochi foarte bun, luă loc la tunul de la pupă. Sub ocrotirea acestor doi tunari desăvârşiţi, o mică trupă putea cobori în linişte pe uscat.

George fu cel dinţii care sări pe ţărm. El vroia să se încredinţeze numai dacă tatăl său nu mai e aici, sau dacă nu cumva fusese ucis.

Petre îl urmă imediat, apoi veniră doctorul, Rindow, Hagen şi câţiva marinari. Câteva cadavre zăceau împrăştiate. Armele le fură luate, — poate va fi cu putinţă să se stabilească provenienţa lor.

Bordeiele fură cercetate sistematic, dar numai în grabă. Îşi puseseră doar în gând să urmărească corabia neagră.

În interiorul locuinţelor nu se găsi nimic. Două din ele ardeau, ca urmare a bombardamentului. Focul va cuprinde repede şi celelalte bordeie şi în felul acesta băştinaşi vor fi pedepsiţi îndeajuns pentru vina de a fi predat prizonierii lui Barbă de foc.

Sunând din corn, Rindow îşi adună marinarii pe ţărm. Nimeni nu aducea vreo veste de seamă, dar la sfârşit veni în fugă unul, care tocmai ieşise dintr-o colibă.

Ţinea în mână un obiect ciudat: raportă scurt că nu descoperise nimic, se adresă, însă, cu rugămintea de a-i fi îngăduit să păstreze pentru sine securea ciudată pe care o găsise.

Doctorul Bertram se uită o clipă la arma aceasta, apoi exclamă :

— George, iată dovada !

— Da, răspunse tânărul, securile acestea sunt purtate de vânătorii de capete. Cu tăişul ascuţit, ei spintecă şira spinării victimelor lor, Faptul că securea aceasta a fost găsită aici, e o dovadă îndestulătoare că «Barbă de foc» are legături cu vânătorii de capete.

Bertram înapoia marinarului securea.

— Să tragem nădejde că nu va fi nevoie să-i cunoaştem personal, spuse el. Dar acum pornim spre răsărit, spre insulele misterioşilor vânători de capete. Dea Domnul să izbutim să fi pedepsiţi îndeajuns pentru vina de a fi predat prizonierii lui Barbă de foc.

Mica trupă se îmbarcă în grabă pe submarin.

Marinarii înconjurară pe camaradul lor, care găsise arma aceasta ciudată, şi-i puseră felurite întrebări.

Jan Brike îşi întoarse şi el atenţiunea de la ţărm şi privea încordat la grupul de marinari care discutau. În schimb, tunarul de la pupă, nu-şi dezlipise privirea de la sat, care începu acum să ardă intens. Câteva clipe numai îşi îndreptă şi el ochii spre camarazii săi, şi această scurtă neatenţie fu de ajuns pentru ca viclenii sălbateci să caute să se folosească de ele...

Cu iuţeala fulgerului vreo douăzeci de bărbaţi alergară spre ţărm şi când tânărul marinar, înspăimântat îi descoperi, dânşii se aflau la o depărtare de zece metri numai de submarin. De după nişte colibe se ivi acum un adevărat stol de sălbateci. Marinarul scoase un strigăt puternic pentru a atrage atenţiunea celorlalţi, apoi îşi îndreptă ţeava tunului spre grămada băştinaşilor şi în clipa următoare ghiuleaua porni prin aer.

Un răcnet înfiorător acoperi bubuitul tunului şi sălbatecii se împrăştiară care încotro. Patru cadavre rămaseră întinse, alţi câţiva se târâră cu greu de acolo, ceea ce dovedea că fuseseră atinşi mortal.

Dar primii douăzeci din ei ajunseră acum la submarin. Marinarii se întoarseră cu iuţeala fulgerului şi primiră lupta cu duşmanul primejdios.

Petre îşi golise gloanţele din revolvere, când cu lupta cu fiarele din junglă, şi nu mai avusese răgazul să şi le încarce. Se hotărî, însă, repede la ce avea de făcut: smulse din mâna marinarului securea vânătorilor de capete şi cu arma aceasta grozavă se năpusti asupra sălbatecilor care săriseră pe puntea submarinului.

Vitejii marinari, obişnuiţi cu lupta, nu numai că erau gata de apărare, ba se lansară chiar la bătaie cu sălbatecii.

Aceştia nu se aşteptaseră deloc la aşa ceva. Întărâtat Petre se năpustea atât de furios cu securea sa grozavă, încât chiar camarazii săi se dădeau în lături din apropierea lui, ca să nu fie atinşi din nebăgare de seamă.

Lupta sângeroasă nu ţinu decât câteva minute. Marinarii nu avuseseră nici o pierdere — dar câţiva fură atinşi uşor de gloanţe, căci deşi sălbatecii aveau puşti atât de moderne, nu se pricepeau să se folosească de ele.

Toţi oamenii se aflau pe punte, lângă parapet, cu spatele spre ţărm. Şi nimeni nu văzu că două făpturi întunecate se furişară pe punte, venind din partea cealaltă a submarinului.

Cei doi sălbateci urmăriră câteva clipe lupta sângeroasă, apoi unul din ei dispăru în turnul deschis al submarinului,

pe când celălalt, un vlăjgan cât toate zilele, se apropie pe nesimţite de George, care tocmai îşi încărca revolverul.

Sălbatecul se afla doar la doi metri de tânărul Farrow, şi-şi trase de la brâu pumnalul.

În clipa aceea, însă, Petre întoarse întâmplător capul şi văzu primejdia grozavă de care era ameninţat tânărul său stăpân.

— George ! George ! răcni el cu o voce care ar fi putut trezi morţii din morminte.

În acelaşi timp, uriaşul zvârli securea-i grozavă înspre sălbatec.

Aceasta, văzând arma ucigătoare zburând spre el, se aplecă ca fulgerul — dar nu de-ajuns de repede, şi capătul de jos al tăişului ascuţit îi întinse umărul stâng, apoi făcu o tăietură adâncă în carnea de pe spate.

Aceste câteva clipe, cât sălbatecul fusese pus în imposibilitatea de atac, fură de ajuns pentru George. El se întoarse cu iuţeala fulgerului şi când sălbatecul se ridică din nou, îndreptând iar braţul cu pumnalul tăios, arma lui George scuipă foc.

Glonţul lovi pe ticălos în frunte. El rămase câteva clipe nemişcat, ochii săi măriţi de groază îl fixară, apoi se prăbuşi fără suflare la pământ. ia parte din nou la lupta împotriva sălbatecilor, dar acum nu mai avu ce face, căci atacul fusese respins. Puţinii supravieţuitori o luară la fugă de-a lungul ţărmului, căutând să ajungă in tufişuri.

La comanda lui Rindow, marinarii coborâră în interiorul turnului. Trupul sălbatecului ucis de George fu aruncat peste bord şi marinarul îşi luă în primire securea, cu ajutorul căreia Petre îşi salvase stăpânul iubit.

Primul ofiţer dădu comanda punerii în funcţiune a motoarelor. Apoi luă conducerea şi submarinul se îndepărtă de ţărm, pornind cu toată viteza spre răsărit, către insulele acelea peste care plana un mister înfiorător.

Nici unul din oamenii echipajului, nu bănuia prezenţa pasagerului clandestin, care se furişase în turnul submarinului, în timpul luptei sângeroase care avusese loc pe puntea acestuia.

George se aplecă să ridice arma care-i căzuse din mână şi vru să ia parte din nou la lupta împotriva sălbatecilor, dar acum nu mai avu ce face, căci atacul fusese respins. Puţinii supravieţuitori o luară la fugă de-a lungul ţărmului, căutând s-ajungă in tufişuri.

La comanda lui Rindow, marinarii coborâră în interiorul turnului. Trupul sălbatecului ucis de George fu

aruncat peste bord şi marinarul îşi luă în primire securea, cu ajutorul căreia Petre îşi salvase stăpânul iubit.

Primul ofiţer dădu comanda punerii în funcţiune a motoarelor. Apoi luă conducerea şi submarinul se îndepărtă de ţărm, pornind cu toată viteza spre răsărit, către insulele acelea peste care plana un mister înfiorător.

Nici unul din oamenii echipajului, nu bănuia prezenţa pasagerului clandestin, care se furişase în turnul submarinului, în timpul luptei sângeroase care avusese loc pe puntea acesteia.

Pline de peripeții sînt întîmplările pe care avea să le întîmpine George împreună cu bunii săi tovarăși pornind la drum.

PE URMELE CORABIEI NEGRE

care formează subiectul volumului următor.

Lei 10